

Een warm hart voor onze patiënten

Wat na een kankerdiagnose?
/ Het oncoteam van Noorderhart
staat voor je klaar

“Voor ons is een patiënt meer dan enkel zijn diagnose. Hij of zij is ook een vriend, collega, partner, kind, ouder... Voor al die facetten van een mens willen we aandacht hebben door vanuit verschillende disciplines ondersteuning te bieden.”

**Christien Greyn,
verpleegkundig
specialist oncologie**

“We hopen dat patiënten voelen dat ze voor alles bij ons terechtkunnen. Niet alleen voor vragen over hun behandeling, maar ook voor een lach en een traan. Hier kunnen ze zacht landen.”

**Lotte Franssen,
verpleegkundige op de
verblijfsafdeling oncologie**

Een warm hart voor onze patiënten

Door de pakkende foto's en verhalen uit het boek *(k)Anker* van Amélie Soenen en Kenneth Coudyzer kiemde het idee om voor de Week tegen Kanker deze speciale editie uit te brengen, waarin we mensen met kanker en de zorgverleners die nauw bij hen betrokken zijn het verhaal achter de ziekte laten vertellen.

Dat verhaal kan nooit genoeg worden gehoord.

Vaak komen mensen door hun diagnose in een rollercoaster van onzekerheden terecht. Een luisterend oor is op dat moment een enorme meerwaarde om een gevoel van veiligheid te geven.

Door als één team steeds opnieuw 'de mens achter de ziekte' te benaderen, wordt geborgenheid gecreëerd. Angsten kunnen beter worden geplaatst, problemen worden makkelijker verteld en beter opgepikt.

We vinden het ook belangrijk om de mensen actief te betrekken bij hun ziekte en te motiveren om hun behandeltraject mee te sturen, omdat dat een niet te onderschatten impact heeft op hun kwaliteit van leven en prognose.

We hopen dat we met dit onco-magazine alle lezers kunnen overtuigen hoe belangrijk het is, voor mensen met kanker en hun naasten, om samen zorgzaam met elkaar om te gaan.

Het is alvast waar wij iedere dag naar streven. Allemaal samen!

Rik Verroken, hoofddarts

“Voor veel patiënten en hun omgeving komt een kankerdiagnose hard binnen. Die klap helpen wij mee opvangen.”

Esther Beckers, oncopsychologe

“Als eerste aanspreekpunt in het ziekenhuis maken we patiënten wegwijs, heten we hen welkom en stellen we hen op hun gemak, want we beseffen welke stress met een ziekenhuisbezoek gepaard gaat.”

Patricia Vanhelden,
onthaalmedewerker

“Op onze teamoverleggen komen verschillende disciplines samen, waardoor we vanuit meerdere invalshoeken kennis en informatie bij elkaar brengen. Zo kunnen we elke patiënt de meest optimale behandeling en ondersteuning bieden.”

Otto Soepenbergh,
medisch oncoloog

“Tijdens de laatste momenten van een patiënt willen we hem of haar vooral rust en nabijheid bieden. Hoe druk het ook is op de afdeling, bij een patiënt gaat onze telefoon uit.”

Ann Van Bommel, verpleegkundige
bij het palliatief support team

Het oncoteam staat klaar voor elke patiënt

“Zij aan zij met de patiënt het behandelingstraject doorlopen”

Tegen kanker vecht je niet alleen. In Noorderhart staat het hele oncoteam voor je klaar om vragen te beantwoorden, kennis te delen, verlichting te brengen of voor een babbel en bemoedigende woorden. Verpleegkundig specialist oncologie Christien Greyn, oncopyschologe Esther Beckers en respiratoir oncoloog Christophe Pollefliet vertellen hoe ze elke patiënt zorg op maat bieden en hoe ze de zorg nog willen verbeteren.

“We zien kanker al lang niet meer als een louter fysieke aandoening”, vertelt oncopyschologe Esther Beckers. “De diagnose zet iemands hele leven op z’n kop. Op emotioneel, cognitief, sociaal, financieel, relationeel en soms intiem vlak gaan mensen een hele transformatie door. Niet zelden spreken mensen met kanker over een ‘voor’ en ‘na’ de ziekte. Tijdens dat hele proces – zowel de medische behandeling als alle factoren die daarmee gepaard gaan – staan we met het oncoteam de patiënt bij. We willen een bondgenoot zijn met wie iemand alle zorgen kan bespreken.”

Door met verschillende disciplines samen te werken, biedt het multidisciplinair team van het oncologisch zorgprogramma een zo volledig mogelijke ondersteuning aan. Respiratoir oncoloog Christophe Pollefliet: “Zorgvragen van een patiënt gaan we op zo veel mogelijk vlakken met het team bespreken en opvolgen. Ons team is groot en divers: niet alleen artsen, verpleegkundigen en oncocoaches, maar ook psychologen, diëtisten, kinesisten, de sociale dienst, de vrijwilligers... werken samen. Naast het oncoteam op zich, dat heel dicht bij de patiënt staat, zijn er overal in het ziekenhuis mensen die onze patiënten dragen.”

Samen sterk

Op het multidisciplinair oncologisch consult wordt na een diagnose het behandelingstraject besproken, waarna de arts dat op zijn beurt met de patiënt deelt. De oncocoaches lichten datzelfde traject in alle fa-

A photograph of two women in white medical uniforms standing in a lush garden. The woman on the left is holding a large yellow heart, and the woman on the right is holding a large purple heart. They are both smiling. The background is filled with green trees and a fence.

Esther Beckers werkt al twintig jaar bij Noorderhart. Als oncopsychologe staat ze klaar voor elke emotionele vraag van patiënten en hun partners, kinderen, ouders en andere naasten.

Christien Greyn is verpleegkundig specialist oncologie in Noorderhart. Ze is niet alleen een aanspreekpunt voor patiënten, maar werkt ook actief mee aan de toekomst van Noorderharts oncologische zorg en de strategie daarrond.

cetten verder toe. Daarna maken de andere disciplines van het oncoteam – de oncopsychologe, oncodiëtisten en de sociale dienst – kennis met de patiënt. “Daar is een reden voor”, zegt verpleegkundig specialist oncologie Christien Greyn. “We bieden alle mogelijke hulp aan, maar een patiënt is niet verplicht om daar meteen op in te gaan. Door ons voor te stellen en te laten zien dat we beschikbaar zijn, hopen we wel de drempel te verlagen bij eventuele latere hulpvragen. Op ons wekelijks multidisciplinair overleg brengen we ook specifieke problemen en oplossingen in kaart.”

“Vanuit de verschillende disciplines binnen het oncoteam sturen we elkaar constant aan”, vult Esther aan. “Soms belt een arts me op over een patiënt die eerder psychologische hulp weigerde, met de vraag om langs te gaan. Bij een medisch-verpleegkundige vraag verwijs ik iemand meteen door naar de onco-coach. Die voorbeelden zijn tekenend voor hoe we werken: we gaan voortdurend met elkaar in dialoog, waardoor we weten wat er leeft bij patiënten en we kort op de bal kunnen spelen.”

Zorgpad voor elke patiënt

Om patiënten nauw op te volgen en meer te betrekken in hun behandeltraject, liep recent in het ziekenhuis een project waarbij patiënten hun symptomen konden bijhouden in een (digitaal) dagboek. Christien: “In de toekomst wil het oncoteam daar nog een stap verder in gaan. Ons doel is om zorgpaden uit te werken voor alle patiënten binnen ons oncologisch zorgprogramma. Zo’n zorgpad is als een leidraad voor elke zorgverlener van ons team en is bedoeld om iedere patiënt dezelfde kwaliteitsvolle zorg aan te bieden, al is er natuurlijk ruimte voor aanpassingen aan iemands specifieke noden. We zijn ervan overtuigd dat zorgpaden ons toelaten om de patiënt echt centraal te zetten, door hem of haar als partner in het zorgproces te betrekken en door dat zorgproces af te stemmen op zijn of haar noden.”

“Door de interactie tussen zorgverlener en patiënt hoog te houden, zullen we in de toekomst veel sneller op de hoogte zijn van klachten, twijfels en vragen”, vult Christophe aan. “Daardoor kunnen we patiënten beter behandelen en vermoedelijk niet alleen de levensduur, maar nog veel meer de levenskwaliteit verbeteren.”

“We willen zij aan zij, zorgverlener naast patiënt, samen het traject doorlopen”, gaat Christien verder. “Net zoals we nu al doen, maar dan nóg meer afgestemd op de patiënt en zijn behoeftes.” Verder wil Noorderhart ook zorgverleners buiten het ziekenhuis meer betrekken, aangezien de behandeling van patiënten in de toekomst voor een groot deel buiten de muren van het ziekenhuis zal plaatsvinden. “We streven naar integrale zorg waarbij de patiënt continuïteit van zorg ervaart op alle vlakken: van preventie, over diagnose, naar behandeling tot herstel en vroegtijdige zorgplanning.”

Na genezing

Ook aan nazorg hecht het oncoteam veel belang. “Dat is ontzettend belangrijk,” geeft Esther aan, “want op het moment dat iemand voor de buitenwereld genezen lijkt, begint het verwerkingsproces vaak pas.” “Dat klopt”, zegt Christien. “Daarom willen we in de toekomst genezen patiënten op vastgelegde tijdstippen actief bevragen.”

“Vandaag hechten we al veel belang aan oncorevalidatie”, gaat Esther verder. “In een groep met meerdere oncopatiënten werken we aan lichamelijk en mentaal herstel, net als aan de bevordering van de re-integratie in het professionele en sociale leven. Mensen vinden daar herkenning en erkenning. Het effect dat lotgenoten op elkaar hebben, is met niks te vergelijken: voor patiënten is het heel waardevol om mensen te ontmoeten die op dat moment net hetzelfde meemaken als zij.”

Als de ziekte nooit meer weggaat

“Bij de patiënten voor wie genezen niet meer mogelijk is, kan een behandeltraject lang duren”, sluit Christien af. “Voor hen vinden we het belangrijk dat de begeleiding voortgezet wordt. Als team stellen we alles in het werk om regelmatig ook met die patiënten in gesprek te gaan, want we beseffen heel goed dat ook een langdurige behandeling nog nieuwe vragen met zich mee kan brengen.” Ze spoort dan ook iedereen aan om daarvoor extra aandacht te hebben.

Christophe Pollefliet is respiratoir oncoloog in het ziekenhuis. Hij behandelt, ondersteunt en begeleidt er longkankerpatiënten sinds 2008.

“We willen dat iedereen die langs het secretariaat komt, zich welkom voelt. Met een vriendelijk woord en praktische begeleiding hopen we dat elke patiënt met een gerust hart aan zijn behandeling kan starten.”

Lisa Gys, medisch secretaresse
niet-chirurgisch daghospitaal

“Samen sterk, dat staat centraal bij de oncorevalidatie. Dit is niet alleen de plek waar we patiënten helpen bij hun lichamelijke klachten, maar ook waar lotgenoten steun vinden bij elkaar.”

Wouter Roosen,
oncokinesist

“Voor praktische ondersteuning kunnen patiënten bij ons terecht: van info over thuiszorg en terugbetalingsmogelijkheden tot een luisterend oor. We proberen hen op zo veel mogelijk vlakken bij te staan tijdens de overdonderende periode die na hun diagnose volgt.”

Natalie Geers, medewerker
sociale dienst

“Het luisterend oor dat ik twintig jaar geleden zelf heb gemist als patiënte, wil ik vandaag zijn voor anderen. Soms willen mensen mijn verhaal horen, maar dan kaats ik de bal terug: ‘Het gaat niet om mij, maar om jón’.”

Greta Mille,
vrijwilligster in het
dagziekenhuis

“Het hoeft niet altijd een gesprek te zijn: soms is een hand vasthouden teken genoeg dat we er voor iemand zijn. Tijd, dat krijgen patiënten van ons. Om hun verhaal te delen, om gesprekken te voeren of om ons medeleven te tonen.”

Hugo Gerfen,
pastor

“Door de interactie tussen zorgverlener en patiënt hoog te houden, zullen we in de toekomst veel sneller op de hoogte zijn van klachten, twijfels en vragen. Zo kunnen we patiënten beter behandelen en hun levenskwaliteit verbeteren.”

Christophe Pollefliet,
respiratoir oncoloog

“Door kanker of de behandeling daarvan ervaren oncologische patiënten lichamelijke veranderingen die invloed kunnen hebben op hun voedingstoestand. We proberen hun voedingsinname zo optimaal mogelijk te houden, zodat ze sterk blijven om de behandeling goed te ondergaan.”

Ingrid Vanbriel,
oncodiëtiste

“In de dagzaal kunnen patiënten een beroep doen op onze expertise en steun. Sommigen halen energie uit de gesprekken met lotgenoten. In elk geval willen we hier een gemoedelijke sfeer creëren: er is altijd ruimte voor een babbel en een koffie.”

Greet Van Den Boer,
verpleegkundige in het
dagziekenhuis

Wendy Borrenberghs vond steun bij zorgverleners,
medepatiënten en haar omgeving

“De psychologe deed mij inzien dat ik gerust boos mag zijn”

Haar positiviteit wilde ze zich in geen geval laten afpakken, vertelt Wendy Borrenberghs (47). In maart 2021 kreeg ze de diagnose van borstkanker, anderhalf jaar later kijkt ze terug op haar zware behandeling en de weg die ze heeft afgelegd. “Mensen onderschatten de mentale en lichamelijke impact van kanker. Ook ik.”

“Ik ontdekte heel toevallig dat ik ziek was”, vertelt Wendy. “Na een tijd gezonder leven was ik flink afgevallen, waardoor ik opmerkte dat mijn borst verkleurd was – dat was blijkbaar de tumor die tegen mijn tepel duwde. Ik bleek borstkanker in stadium drie te hebben, met uitzaaiingen in de okselstreek.”

Kin omhoog

De diagnose is hard, maar Wendy beslist meteen om haar hoofd niet te laten hangen. “Ik heb nooit geloofd dat iets onbereikbaar was. De zorg kan vandaag zo veel dat ik niet aan opgeven dacht. De behandeling was intens – acht chemosessies, een operatie, 21 bestralingen en 18 keer immunotherapie –, maar ik bekeek alles dag per dag. Pas als ik de ene sessie achter de rug had, dacht ik aan de volgende. Ik heb nooit meteen uitgekeken naar het einde van de behandeling. Daarvoor was de berg te groot.”

“Het klinkt gek om te zeggen, maar ik kijk op mijn behandeling terug als een warme periode. Steun kreeg ik uit alle, soms onverwachte, hoeken. Corona maakte het er niet gemakkelijker op, maar vaak kwamen vrienden, collega’s en familie langs op de oprit om te vragen hoe het ging. Ook in het ziekenhuis voel(de) ik me nooit te veel. Van aan de receptie tot bij de verpleegkundigen en artsen: het hele team is zo lief en

A woman with short, styled grey hair is smiling warmly at the camera. She is wearing a dark blue long-sleeved top with a white and blue abstract pattern. She is holding a large, bright yellow heart-shaped cutout in front of her chest. The background is a bright, modern interior space with white walls and a large white pillar. A quote is overlaid on the right side of the image.

“Kon ik maar even met dat zwarte beest in de ring gaan staan, heb ik vaak gedacht. Het zou nogal klappen krijgen”

behulpzaam. Iedereen staat klaar met antwoorden op mijn vragen en een vriendelijk woord. En had iemand niet meteen een antwoord, dan mocht ik er zeker van zijn dat men daar later op terugkwam. In een periode waarin je je vooral patiënt voelt, is het fijn om ook als mens gezien te worden. Zelfs na je behandeling is dat zo: dan staat nog altijd een groep hulpverleners klaar om je te ondersteunen bij je revalidatie.”

“Ik heb me altijd gezien gevoeld. Als patiënt, maar vooral als mens”

“Je gedragen voelen tijdens zo’n donkere periode, dat maakt het allemaal net iets minder zwaar. Mijn respect voor de zorgverleners is immens. Ooit hoorde ik een patiënt zeuren omdat de arts te laat was voor zijn afspraak. Daar heb ik hem op aangesproken: ‘Alle tijd die je hier moet wachten, is tijd die een arts aan zijn patiënten besteedt. Om hen gerust te stellen, meer info te geven... Ben jij straks degene die extra steun nodig heeft, dan zal je blij zijn dat de dokter tijd voor je vrijmaakt.’ Zo ervaar ik het nog steeds: hier wordt nooit langer of korter dan nodig tijd uitgetrokken voor een patiënt.”

Bezoek aan de psycholoog

Vandaag heeft Wendy alle behandelingen achter de rug, maar fysiek en mentaal is ze nog niet waar ze moet zijn, zegt ze zelf. “Afgelopen zomer heb ik een serieuze knauw gekregen. Al die tijd combineerde ik mijn ziekte met de zorg voor mijn twee oudste kinderen, die ASS hebben. Ik zag september naderen en besepte dat er een tweede schooljaar zonder mij zou starten (*Wendy werkt in het onderwijs, red.*). Bovendien luisterde ik tijdens de oncorevalidatie vooral

naar anderen, maar nam ik weinig tijd om mijn eigen verhaal een plaats te geven. Kanker kwam dus altijd op de tweede plaats. Het is nu pas dat ik beseft dat ik al die tijd geen rust heb genomen om te rouwen. Ik had verwacht na de behandelingen meteen opnieuw de oude te zijn, maar dat was een verkeerde inschatting. Er is een Wendy voor, en een Wendy na kanker. Die aftakeling vind ik een van de moeilijkste gevolgen van kanker. Dat, en de impact op mijn omgeving. Het is lastig om te zien dat anderen zich zorgen om me maken.”

Sinds een aantal maanden gaat Wendy naar de psycholoog van het ziekenhuis. “Die gesprekken helpen me om alles in perspectief te zien. Door de psychologe beseft ik dat ik gerust boos mag zijn dat ik ziek werd. ‘Kon ik maar even met dat zwarte beest in de ring gaan staan’, heb ik vaak gedacht. ‘Het zou nogal kletsen krijgen’, glimlacht Wendy. “Mijn lichaam heeft tijd nodig om de klappen die het gekregen heeft, te verwerken. Ik wil heel graag opnieuw vooruit, maar moet leren dat dat in een lagere versnelling zal zijn. Naar de oude Wendy ben ik niet op zoek, ik moet mijn nieuwe ik net leren omarmen. De ziekte heeft van mij nu eenmaal een ander mens gemaakt. Traag maar zeker kom ik er wel, daarin blijf ik geloven.”

Wendy Borrenberghs is getrouwd met Roland en mama van drie kinderen, Mathias (12), Marijn (14) en Britt (16). Ze werkte in het verleden als verpleegkundige op een palliatieve dienst, ging daarna aan de slag in een rust- en verzorgingstehuis, maar is intussen verknocht aan de school waar ze tot voor haar diagnose actief was als stagecoördinator, aanvangsbegeleider, opvoedster, verpleegkundige en directrice ad interim. Ze houdt van sporten en woont met haar gezin en haar mama in Lommel Kerkhoven.

Dit wil Wendy nog meegeven

“Luister naar de zorgverleners, ze hebben het beste met je voor. Als zij de raad geven om bepaalde oefeningen te doen of om kleine beetjes te eten tijdens de chemo, bijvoorbeeld, volg die dan op. Van sommig advies is het moeilijk om er meteen het nut van in te zien, maar later wordt altijd duidelijk waarom dat nodig was.”

“Wat je voelt, is oké. Iedereen gaat anders om met de klap die kanker je geeft. Elk gevoel mag er zijn.”

“Lachen mag! Met humor worden zware dingen net iets lichter. Om het thema niet altijd te somber te maken, durfden mijn man en ik regelmatig grapjes te maken over de situatie.”

“Vraag hulp. Waarom zeggen dat het goed gaat als dat eigenlijk niet zo is? Er staan meer mensen klaar om te helpen dan je denkt, dus durf die hulp te aanvaarden.”

“Praat met de sociale dienst en je mutualiteit. Financiële zorgen in deze moeilijke periode kunnen je kraken. De diagnose op zich is al lastig genoeg om te dragen. Informeer je daarom over de financiële mogelijkheden.”

“Dóe. Vraag je niet af wanneer je wat gaat doen in het leven, maar werk je bucketlist vandaag af. Niet uitstellen, gewoon doen.”

“Aan de zorgverleners: het is fantastisch wat jullie doen. Door jullie ondersteuning wordt het proces een stuk draaglijker.”

Jef Bloemen kan niet meer genezen van zijn longkanker

“Alles uithalen wat er nog in zit”

Hoewel de vooruitzichten niet zijn zoals hij het zou willen, is hij nog levenslustiger geworden door zijn diagnose, vertelt Jef Bloemen (68). Anderhalf jaar geleden kreeg hij longkanker, vandaag leeft hij met uitzaaiingen in de hersenen. “Ik ben niet bang om te sterven, maar wil eerst nog zo veel mogelijk genieten.”

Hij was net nog in het ziekenhuis voor scans, vertelt Jef op het moment van dit gesprek. De eerste resultaten waren hoopvol, nu is het wachten op die van de hersenen. “Maar ook die zullen wel goed zijn”, vertelt hij met een glimlach die ons hele gesprek zal blijven hangen, ondanks de zwaarte van het onderwerp. “Nu mag ik in principe drie maanden rusten, daarna bekijkt de arts of we opnieuw een behandeling opstarten.” Want hoewel Jef zich vandaag goed voelt en de kanker onder controle is, is hij niet meer te genezen.

Rollercoaster

“Ik had tijdens werken in de tuin mijn gsm op mijn ribben laten vallen”, vertelt Jef over zijn diagnose. “Omdat ik bloed ophoestte, ging ik langs de dokter. Op de foto’s zag die een zwarte vlek op mijn longen. Hij hoefde niks te zeggen: ik wist meteen dat het niet goed was.” Jef probeert de diagnose snel een plaats te geven, maar moet tijdens de hele behandelingsperiode toch een paar keer serieus slikken. “De hemel is twee keer op mijn hoofd gevallen: de eerste keer toen ik hoorde dat ik ziek was, de tweede keer toen de tumoren in mijn longen wegbehandeld waren, maar ik uitzaaiingen in de hersenen bleek te hebben en hoorde dat ik niet meer te genezen was. Hoe positief ik ook in het leven sta, toen wandelde ik het ziekenhuis buiten met lood in mijn schoenen.”

“Ik sta nog altijd versteld van de rollercoaster die startte na die eerste diagnose”, vertelt Jef. “Zowel

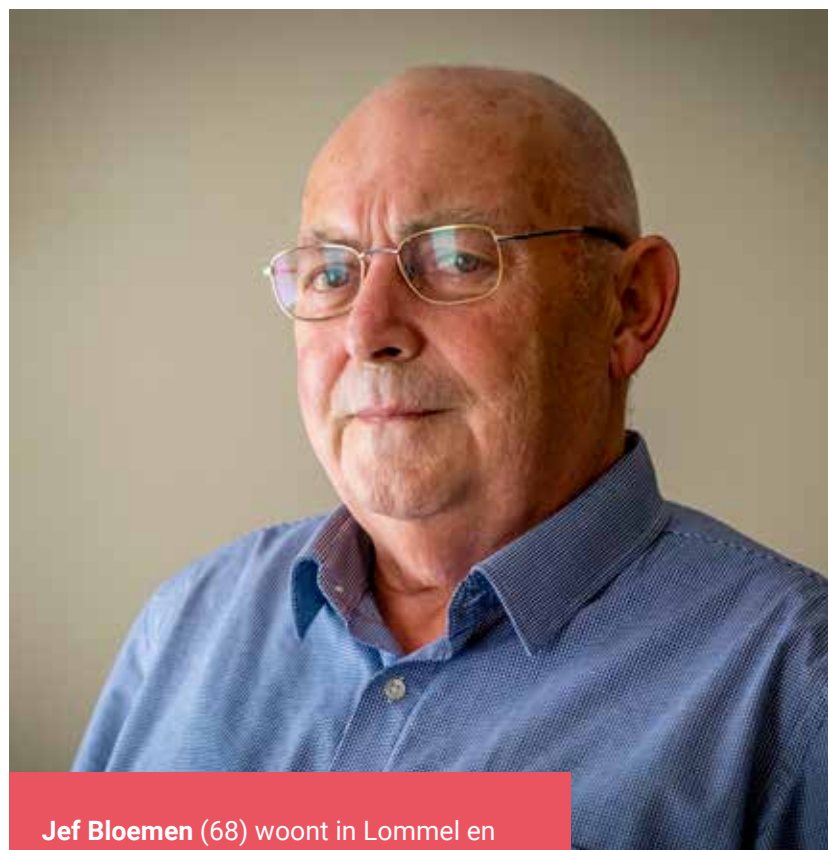
*“Wie hier alleen
door moet, draagt
een extra last”*

voor mij persoonlijk om alles te verwerken, als het tempo waarin het ziekenhuis alles regelde voor mijn behandeling. Ik hoor het me nog zeggen, toen de dokter me vertelde dat ik twee dagen later zou starten met chemo: 'Zo snel gaat dat niet, ik moet voor mijn ouders zorgen.' Maar eigenlijk stelde die daadkracht me gerust, ik voelde me meteen door een heel team gedragen. Ik sta er nog altijd van versteld hoeveel mensen hier voor patiënten klaarstaan. Een diëtist, kinesist, psycholoog, de oncocoach die me regelmatig belt om te vragen hoe het gaat... Ge kunt het niet verzinnen of ze hebben het hier, *ge* moet er maar naar vragen. (*lacht*) Dat geldt niet alleen voor mij trouwens: ook de mensen naast mij worden niet vergeten. Mijn dochter, die het moeilijk heeft met de situatie, gaat om de twee weken langs bij een van de oncopsychologen. Die gesprekken helpen haar om alles een plaats te geven."

Zelfstandigheid behouden

De steun die Jef krijgt, pakt hij met beide handen aan. "Wie hier alleen door moet, draagt een extra last", zegt hij daarover. "Ik ben blij dat ik op mensen kan rekenen. Met de burens heb ik een regeling getroffen voor als er iets is, met mijn vrienden houd ik elke week koffieklets om mijn gedachten te verzetten... Het hoeft niet altijd over kanker te gaan en mensen moeten mijn deur niet platlopen, maar het is fijn om te weten dat ze er zijn als het nodig is." Zijn grootste steun en toeverlaat in deze periode? Zijn dochter. "Ik mag niet meer autorijden. Gelukkig staan zij en haar man altijd voor me klaar. Mijn band met Peggy was al sterk, maar sinds mijn diagnose zijn we nog meer naar elkaar toegegroeid. Ik kan met haar over alles praten en zeg het tegen haar zoals het is, zonder er veel doekjes om te winden. Ze weet bijvoorbeeld hoe ik mijn levenseinde zie, daar wilde ik haar bij betrekken. Ik heb mijn schoonvader zien aftakelen – ook door hersen- en longkanker, trouwens – en wil mezelf dat einde besparen. Het geeft me rust dat ik dat stukje van mijn einde zelf in handen heb: de papieren liggen klaar. Maar goed, zo ver zijn we nog niet hoor, eerst wil ik er nog goed van profiteren. 'Kom toch bij ons wonen', zegt mijn dochter dan, maar ik ben nogal op mijn zelfstandigheid gesteld. Zo lang het kan, blijf ik alleen wonen. En mocht het toch nodig zijn, weet ik dat ze binnen de drie tellen mijn koffer in haar auto heeft gezwaard." (*lacht*)

Op de vraag hoe dat voelt, leven met een deadline, antwoordt Jef snel. "Ik ga daar goed mee om. Natuurlijk schrok ik enorm toen de term 'ongeneeslijk' viel, maar ik heb snel de knop omgedraaid. Er zijn twee dingen waar ik het moeilijk mee heb: dat ik niet meer kan autorijden, en dat ik mijn baard verloren ben. Vijftig jaar lang heb ik er een gehad, maar door de chemo is die uitgevallen. Maar ook dat is wat het is. Ik kan in de zetel zakdoeken vol snuiten, maar liever haal ik er alles uit wat er nog in zit. Twijfelen om iets te doen, doe ik niet meer. Het is nú dat het moet gebeuren. Dat gezegd zijnde, een pintje zou me nu wel smaken!"

Jef Bloemen (68) woont in Lommel en is vader van een tweeling. Van zijn zoon moest hij jaren geleden afscheid nemen na een verkeersongeval, zijn dochter wijkt vandaag niet van zijn zijde. Als 'een levensgenieter *pur sang*', zo zou je hem het best kunnen omschrijven: sinds zijn diagnose geniet hij dubbel en dik van het leven, van de kleine dingen nog het meest.

**Maria Cochet is de steun en toeverlaat van haar man André,
die longkanker heeft**

“Als je dit samen doormaakt, kan je alles aan”

**Kanker treft niet alleen de patiënt
zelf, maar ook zijn of haar omgeving.
Marie Cochet, vrouw van André,
vertelt welke impact de diagnose van
haar man op hun leven heeft.**

“**A**ndré was al een tijd heel vermoeid, maar verschillende onderzoeken toonden aan dat het enkel om vitaminetekort ging. Toen hij op korte tijd heel veel afviel, trokken we aan de alarmbel. Een scan wees uit dat hij een longtumor had, gelukkig zonder uitzaaiingen.” Maria zucht. “Op een minuut tijd werd ons leven compleet door elkaar geschud.”

De arts vertelt meteen dat de prognose goed is, maar bij Maria blijft de vrees voor erger. “André kreeg drie keer chemo en start binnenkort met bestralingen. Over een half jaar zou hij zich een stuk beter moeten voelen, binnen een jaar wordt hij – als alles goed gaat – kankervrij verklaard. Het oncoteam stelt ons heel erg gerust: bij eender wie kunnen we terecht met onze bezorgdheden. De vriendelijkheid waarmee zij ons bijstaan, is een hart onder de riem. Het is dankzij hen dat we de moed en het vertrouwen vinden om hiermee om te gaan. Toch blijft ergens een stemmetje klinken: ‘wat als...’. Daar probeer ik zo weinig mogelijk aan te denken, maar de angst dat het slecht afloopt, is er wel. Gelukkig is André een eeuwige optimist. Hij stelt zich niet te veel vragen en staat soms weinig stil bij zijn behandeling. Tot het moment van een nieuwe therapieessie daar is en hij beseft dat hij nog veel vragen heeft. Omdat ik nog in de zorg heb gewerkt, mag ik die dan beantwoorden. *(lacht)*”

*“Blijven praten,
dat is mijn tip
voor mensen
in dezelfde
situatie
als wij”*

Mentale en praktische steun

Door Andrés diagnose beseft Maria hoe belangrijk het is dat er mensen zijn om op terug te vallen. “Blijven praten, dat is mijn tip voor mensen in dezelfde situatie als wij”, zegt ze. “We zijn altijd heel open geweest over Andrés ziekte, waardoor mensen zich niet ongemakkelijk voelen om ons erover aan te spreken. En blijf buitenkomen, al is het maar voor een wandeling van vijf minuten. Deze zomer ging André ’s avonds vaak op onze bank in de voortuin zitten. Het duurde nooit lang of de burens hielden hem gezelschap. Nog regelmatig krijg ik van de buurvrouwen een berichtje met een prentje in, om ons moed in te spreken of om gewoon ‘goeiemorgen’ te zeggen. Het zit in de kleine dingen: mensen die met kanker geconfronteerd worden, verwachten echt geen grote dingen. Voelen dat er aan je gedacht wordt, dat is het belangrijkste.”

Maria Cochet (64) is al 44 jaar getrouwd met André (66). Ze wonen samen in Lommel Kerkhoven en hebben twee kinderen. Op donderdag komen ze met de hele familie – dochter, zoon, hun partners, vier kleinkinderen en drie pluskleinkinderen – samen voor hun wekelijkse frietjesavond.

En natuurlijk hebben André en Maria ook elkaar. “Voor zijn eerste chemo had André zenuwen, maar als je met twee bent, kan je die lasten delen. We hebben al heel wat watertjes doorzwommen samen, ook dit overleven we wel. Het heeft ons nog dichter bij elkaar gebracht. We huilen samen, maar lachen ook heel wat af. Het is gemakkelijk om elkaar kwijt te raken tijdens zo’n heftige periode, maar we blijven met elkaar praten om dat te vermijden. Dat ik nu vaak alleen op pad moet omdat André te moe is of zichzelf wil beschermen, vind ik wel lastig. Ik kijk ernaar uit om weer samen dingen te doen.”

Fotografe Amélie Soenen maakt portretten van mensen die te maken kregen met kanker

“Ik wil kanker een gezicht geven”

Het bewustzijn vergroten rond de kwetsuren die kanker – letterlijk en figuurlijk – veroorzaakt. Dat is het doel van fotografe Amélie Soenen met haar fotoreeks *(k)Anker*. Veertig (ex-)patiënten namen plaats voor haar lens en deelden hun verhaal. In het boek en de bijbehorende tentoonstelling kan je de beelden bewonderen en de verhalen lezen.

Dat Amélie mensen met kanker zou portretteren, lag voor haar eigenlijk voor de hand. “Mijn vader was op het moment dat ik met het foto-project startte erg ziek: hij had keelkanker. Ook drie vriendinnen streden tegen de ziekte. Het onderwerp leefde dus heel erg bij mij. Ik wilde mensen tijdens of na hun behandeling de kans geven om te laten zien welke wonden kanker maakt.”

Zichzelf omarmen

Opvallend aan de portretten: elk model poseert met ontbloot bovenlijf. “Achter kleren kan je je verstoppert, maar naakt moet je je tonen zoals je bent. Mensen laten zo hun kwetsbaarheid zien, geven zich letterlijk en figuurlijk bloot. Voor sommigen was dat eerst een drempel, maar vaak merkte ik dat de fotoshoot therapeutisch werkte. Iedereen gaf er zijn eigen betekenis aan: het was voor de ene een manier om een moeilijke periode af te sluiten, sommigen willen met de foto's anderen aansporen zich regelmatig te laten controleren en voor nog anderen waren de foto's een duwtje in de rug om hun nieuwe lichaam te aanvaarden. Virna, een van de vrouwen die ik portretteerde, raakte haar lichaam tijdens de shoot voor het eerst weer aan. Daarvoor verstopte ze zich en leefde ze heel geïsoleerd. *(k)Anker* is voor haar een manier geweest om zichzelf opnieuw graag te leren zien. Sindsdien vertelt ze graag haar verhaal – ze heeft zich zelfs al opnieuw laten fotograferen.”

© Kick[as] Media

De tentoonstelling met intrigerende beelden en dito verhalen – van gedicht tot prozatekst – houdt voor Dag tegen Kanker een aantal dagen halt in het ziekenhuis. “Dat ook de tentoonstelling vandaag nog actueel is en langs zorginstellingen trekt, is de kers op de taart”, zegt Amélie. “Het verhaal van die mensen is een verhaal dat verteld mag blijven worden, want jammer genoeg is kanker voor velen nog dagelijkse realiteit.”

Van 17 tot en met 21 oktober kan je naar aanleiding van Dag tegen Kanker de tentoonstelling van Amélie Soenen bezoeken in het ziekenhuis. Patiënten met kanker krijgen dan, als ze zich vooraf hebben ingeschreven, ook de kans om zich te laten portretteren.

Wie liever niet alleen poseert, kan een fotoshoot winnen met het hele gezin. Koop het boek *(k)Anker* (€30) van Amélie Soenen via de dienst communicatie in onze bezoekerscafetaria en laat je naam registreren om één van de drie familieshoots t.w.v. €250 te winnen op een locatie naar keuze. Op 25 november worden de drie winnaars geloot en gecontacteerd. Let wel: deze wedstrijd geldt enkel voor oncologische patiënten en hun gezin.

Dit magazine werd uitgebracht door Noorderhart naar aanleiding van Dag tegen Kanker 2022.

Concept en realisatie Xpair Communication

Hoofdredactie Maud Vanmeerhaeghe

Eindredactie Inge Verheyen en Christien Greyn

Fotografie Jan Crab

Lay-out Peter Frison

Met grote dank aan Rik, Christien, Esther, Christophe, Otto, Ann, Lotte, Patricia, Lisa, Wouter, Hugo, Natalie, Ingrid, Greet, Greta, Amélie, Maria, Wendy en Jef voor jullie tijd en openheid.

